

7. červen, celostátní deník

Pátrání po dvou ztracených chlapcích pokračuje bez přestávky už druhý den. Hledání se z městských částí přemístilo do méně urbanizovaných lokalit v pěším dosahu od města. Účastní se ho, kromě všech složek integrovaného záchranného systému, speciálně vycvičených policejních expertů a speleologů znalých zdejšího podzemí, také velké množství dobrovolníků z řad obyvatel města a jeho okolí. Policejní vrtulník a psovodi neúnavně procesávají celou oblast, včetně lesů a říčních toků. Místní krajina charakteristická svými nebezpečnými skalisky a rozsáhlými jeskynnými komplexy bohužel dává důvod k vzrůstajícím obavám o život obou bratrů a velmi komplikuje jejich hledání. Vyšetřovatelé však dále věří v hypotézu o dobrovolném útěku hochů z neutěšeného rodinného prostředí. Už před několika měsíci se totiž oba chlapci pokusili o útěk z domova. Byli zastaveni jen kousek za městem s baťůžky plnými hraček a knih, když se snažili dostat se autostopem za matkou a babičkou. Všichni tak doufají v brzký návrat obou „uprchlíků“ a šťastný konec tohoto příběhu. Vyzýváme naše čtenáře, pokud mají k případu jakékoliv informace nebo se domnívají, že spatřili pohřešované bratry, aby se bezodkladně obrátili na svou nejbližší policejní stanici.

Oba chlapci jsou v těchto kritických hodinách v myšlenkách a modlitbách nás všech.

Je mi smutno. Tak divně smutno. Už nechci brečet, ale nejde mi přestat. Někam odešli. Čekám už tak dlouho, že se vrátí. Ten pán mi slíbil, že táta s maminkou už jsou na cestě. Jenže pořád nepřichází. Venku už je asi znovu den. Poznám to podle toho, že mezi těmi dvěma prkny, co ten pán položil na díru, je malá skulinka. A tudy sem teď trošku svítí sluníčko. Jenom jeden paprsek, ale vidím ho.

Slyším štěkat Hektora. Už není tady u díry. Je někde zavřený. Někde blízko. Pořád nám chce pomoci, ale oni ho neposlouchají.

Bráška spí, občas chrčí. On vždycky tak nahlas dýchá, chvíli jo a chvíle ne, až mu začne rachotit v krku. Jako by se dusil a blinkal dohromady. Skoro, jako kdyby mu někdo seděl na bříšku, chápeš? Jsem radši, když je zticha, protože, když chrčí, nahání mi strach. Ale když je dlouhou dobu zticha, také mám strach, protože se tu cítím úplně sám a bojím se, že bráška už tu se mnou není. V té tmě ho ani nevidím. Tak do něj trošku strčím. On se vzbudí a otevře oči, úplně moc dokořán a začne chroptět ještě víc. Někdy i křičí. Ale ne slova. Jenom řve. A brečí. Tak hrozně nahlas, že si musím zacpat uši, protože pak se bojím ještě víc. Můj brácha nikdy nepláče. Já vím, že ho něco hodně moc bolí, ale jak mu mám pomoci? Kdy už si pro nás přijdou?

V noci jsme spolu ještě mluvili. To mu bylo trošku líp. Bráška mi šeptal.

„Bo... jíš... bo... jíš... se?“

Zavrtěl jsem hlavou. My dva přece zvládneme všechno. Po každé jsme je všechny zmydlili, nikdo na nás neměl. Nikdo z party nás nikdy nepřepral.

„To... je... dob... dobře. Táta na... na... nás... bude moc... hrdej!“

„Myslíš, brácho? Že se nebude zlobit? Já jsem ti chtěl pomoc, víš? Nechtěl jsem tě v tom nechat. Jenomže jsem moc malej. A hloupej. Ach jo! Úplně hroznej nešika. Asi jsem měl běžet pro pomoc, že jo? Ale já měl fakt strach, že ti ublížili. Že jsi mrtvej. Volal jsem tě a ty ses nehejbal. Promiň, brácho, já vím, že jsem osel.“

„Nej... nejsi... ty... ty jsi... super... brácha... jsem... rád... že... jsi... tu... se mnou.“

Byl jsem šťastný. Fakt šťastný. Dal jsem mu pusku na čelo. Chtěl jsem, aby si kousnul sušenky, ale nechtěl.

„Mám... ží... žízeň.“

„Já taky. Ale neboj se, ten pán s tou paní šli volat posily a za chvíli si pro nás přijdou. Říkali, že táta s mámou už jsou na cestě. A přikryli nám díru prknama, aby na nás nepršelo.“

„Tak... já... já... já... ještě... vydržím.“

„Jo. Vydrž.“

Pak usnul. Ležel jsem vedle něj, abych ho zahřál. Je moc studený.

Teď zkusím otevřít tu lahvičku, co mi hodil ten pán. Je divná, celá skleněná a nemá žádný špunt nebo víčko. Už jsem takovou párkrát viděl, ale jenom v televizi. Ve filmech o doktorech. Asi to bude léčivá doktorská lahvička. Ten pán povídal, že ji máme vypít a že nás přestane všechno bolet. Možná je to něco jako živá voda. Dá nám sílu a budeme jako Spiderman. To by bylo super, mohl bych zkusit vyšplhat znovu až tam nahoru, protože by mě už nebolela ta hloupá noha. A bráška by přestal křičet a chrčít. Fakt myslíš, že nás ta lahvička může uzdravit? Já tyhle věci neznám. Když mám horečku, vždycky mi dává prášek maminka. A sirup na kašel. Ten je moc dobrý, hned

bych ho teď vypil celou lahev. Mňam! Mám hrozný hlad. Úplně se mi svírá břicho. Ještě mi zbyla půlka sušenky v kapse, ale ta je pro brášku, až mu bude líp. Já už nemám nic.

Nevím, jak se ta lahvička otvírá. Asi musím ulomit ten horní konec ze skla, vid'?' Tak já to zkusím. Mám trošku strach, abych to nepřehnal. Aby mi nepraskla v ruce. Protože skoro vůbec necítím prsty, nemůžu je ohýbat a hrozně bolí. Mám je celé odřené, a jak se mi utrhly nehty, jsou tam jenom velké strupy s hlinou. Tak já trochu zmáčknu to sklíčko a uvidíme. Jé, to jde jednoduše! Jenom lehce to prasklo a je hotovo. Nevycákla ven ani kapička.

Ta voda uvnitř smrdí po nemocnici. To bude určitě léčivá. Nejdřív dám bráškově, zase začal chrčít. Nechce se vzbudit, ani když do něj dloubu. Musím mu otevřít pusku prstama. Je celá suchá, jako drátěnka na nádobí. Naliju mu dovnitř půlku té léčivé vodičky. Myslíš, že to stačí? Radši tři čtvrtě, vid', on je přece větší než já. A víc ho to bolí. Moc se mi to nedaří. Bráška trochu chrochtá a ta vodička stříká všude kolem. Jako když občas prská v kohoutku v koupelně a táta nadává, že zas není tlak v trubkách. Musím mu přikrýt pusku rukou, aby všechnu tu živou vodu nevykuckal. Držím pevně, jak to jde. Konečně se brácha vzbudil. Má vyvalené oči a mrská sebou. On neví, že mu dávám živou doktorskou vodičku, která nás zachrání. Snaží se cukat hlavou, ale já ho držím, neboj se. Konečně jsem uslyšel, jak polknul. Teď bude zase zdravý a silný. Pomalu se přestává hýbat. Už sebou nemrská. Možná ta vodička funguje fakt rychle. Tak já vypiju zbytek. Brrr! To je ale hnus! Hrozně hořkej hnus! Až se mi zkroutil jazyk. Najednou pocítím teplo. To je tak divný. Pomalu mi jde od nohou až k hlavě. Konečně teplíčko! Už se netřesu. A noha už tolik nebolí, ani prsty. Všechno kolem je měkké a hodné a teplé a hrozně pomalé. I když jenom mrknu,

trvá to dlouho, moc dlouho. Vidím svoje řasy, jak jdou pomalu dolů, úplně pomaličku, potom se na strašlivě dlouho zastaví a pak jdou zase pomalu nahoru. Cítím se tááák dobře. Jsem doma v postýlce. Mám teplou peřinu a jsou tu všichni se mnou. Mamka a táta a babička. I bráška a sestřička. A maminka mi přinese rohlík s marmeládou až do postele. S tou jahodovou od babičky, to je ta největší dobrota na světě! Sním ho a pak další a pak ještě dalších deset. A vypiju naráz celou konvici kakaa. Jsem tak šťastný, maminko, že jste si pro nás přišli. Že se nezlobíte. Já už se nikdy nepočůřám. Slibuju. Teď se usmívám a mám těžko v hlavě. Příjemně těžko. Bráška už znovu spí. Pěkně ho obejmu, takhle nám za chvílku bude oběma teplo. Dýchá potichoučku. Úplně slabounce. Asi je mu líp. Nechroptí, ani sebou nemlátí. Budu ho hladit po vlasech, aspoň chvílku, než usnu i já, aby neměl zlé sny. A až se vzbudíme, budou z nás Spidermani.

Tátu dneska vyslyšali. Dlouho. Moc dlouho. Byl tam pan policajt slaboduchý a pak ještě spousta dalších důležitých pánů. Přijeli sem z hlavního města, aby nás pomohli najít. Paní psychologka, dva páni kriminalisté, jeden plešatý s dvojitou bradou a druhý s velkými brýlemi, co zná všechny knížky o zákonech úplně nazpaměť. A ještě pan státní zástupce. To nevím, co znamená. Jmenuje se Vlček, ale vypadá spíš jako zajíc. Dávali tátovi spoustu otázek. Byl s nimi na policejní stanici až do tmy. Všichni ti důležití pánové se ho ptali pořád dokola a dokola na to samé. Kdy nás viděl naposledy? Co dělal mezi 21:30 a 23:30? Proč nahlásil naše zmizení až ráno? A táta jim odpovídal pořád to stejné. „To se mě snažíte nachytat, nebo co? Vždyť už jsem vám to řekl snad stokrát! Kluky jsem viděl ráno, než šli do školy. Domů jsem se vrátil večer v osm a nebyli tam. Tak jsem je šel

hledat. Co byste asi dělali vy na mém místě? Prolejal jsem tohle zpropadený město skrz naskrz. Až skoro do půlnoci. Všichni mě viděli. Pak jsme jeli s mojí bývalou ženou nahlásit jejich zmižení, ale poslali jste nás domu, že máme přijít až ráno. Hergot, to je jak u blbejch!“ Necítil se s těmi pány dobře. Potil se a musel se moc držet, aby se na ně nerozčílil. On jenom chtěl, aby nás hledali. Hned. „Ztrácíte tu se mnou zbytečně čas. Pomozte mi je najít, kruci! Musej bejt někde tady! Na večer by se nikdy nevydali za město. Prcek má strach ze tmy. Říkám vám, že jsou někde tady! Musíme prohledat starou fabriku, klášter, ty zasypaný sklepy a všechny ruiny za náměstím. Jsou tam venku už dva dny, já tady nemůžu kvůli vašim hloupým otázkám jen tak sedět a čekat! Proboha svatýho, jsou to moje děti!“

To ale asi neměl říkat. Tihle pánové jsou moc studovaní. Oni mají vždycky pravdu, i když ji nemají, a úplně nejvíc nesnášejí, když jim někdo odmlouvá. Ten pan Vlk, co celou dobu jen kroutil hlavou, aby všichni viděli, že on ničemu nevěří, a občas se kysele usmál jedním koutkem pusy, praštil hned zápisníkem do stolu. Chtěl asi vypadat jako silný chlap z filmů, víš? Dělávají to tak. Ale nevypadal. Ani jako silný chlap, ani jako vlk. Vypadal pořád jako zajíc s velikýma ušima, nosem trochu nahoru jako prasátko a dlouhýma zubama vepředu. Takovýma, jako má Helenka. Ty, co můžou kousat už předtím, než si dáš jídlo do pusy. Předkus se tomu říká, povídala paní učitelka. Sednul si naproti tátovi, mračil se a na krku mu byly vidět žíly.

„Drahý pane, určitě nejste v situaci, abyste nás učil dělat naši práci. Víte vůbec, kdo já jsem? To jste se měl víc snažit jako rodič a dneska bychom tu vůbec nemuseli být! Nemám pravdu? Takže se hezky uklidníme a projdeme si všechno ještě jednou od začátku. A pak znovu. A znovu. Kolikrát já uznám za vhodné.

Já! Ne vy. A radil bych vám ve vaší pozici, abyste plně spolupracoval.“

Tátu pustili domů až za tmy. Maminku jen o chvíli dřív. Potkali se před policejní stanicí. Všude tam bylo plno pánů novinářů s foťákama a notýskama. Ale také těch důležitých reportérů z televize, co přijeli velkýma dodávkama s velkýma videokamerama a velkýma mikrofonomama. Tihle všichni o nás teď mluví, víš? Ve všech zprávách. To je super! To už nás určitě brzo najdou. Když maminka s tátou vyšli z brány, všichni se na ně tlačili. Fotili je ze všech stran. Všude to cvakalo a blýskalo. Byly tam takové krásné slečny, co mrkaly hrozně dlouhýma řasama na videokamery a strkaly mamince před pusou chlupaté mikrofony a ptaly se na hlouposti. Jak se cítí. Kde myslí, že můžeme být. Jestli věří, že jsme utekli sami, nebo nám někdo ublížil. Co jim asi mohla odpovědět? Bylo tam tak plno, že chudák maminka nemohla ani projít. Celá zmatená, rozčuchaná a červená. A gumová. Musela si vzít asi hodně těch kapiček na uklidnění. Už dva dny nespala a vůbec nic nejedla. Ma-minka naše milovaná! Já bych ji hned obejmul, dal štípavou pusou a ochránil bych ji před těmi všemi zlými novináři. Kdybych mohl. Ale ona tam byla úplně sama. Všichni do ní strkali a fotili ji. Jako v ZOO, chápeš? Co nejvíce zblízka, aby bylo dobře vidět, jak se jí lesknou oči a jak kouká do prázdna. A jak jí tečou slzy po tvářích. Ale netekly, protože když maminka bere ty kapičky, neumí plakat.

Když vyšel z brány i táta, hned ji viděl. Oni už se dlouho nemají rádi, ale pro tátu je maminka pořád naše maminka. Mlátí ji, když pil, to jo, ale to nebyl on. Ani si to nepamatuje. Teď už nepije a nemůže přece nechat, aby si na maminku tihle cizáci z města vyskakovali. Hned je začal rozhánět rukama. Musel je odstrkovat silou na všechny strany, aby vytáhl maminku ven.

Pánům novinářům to nevadilo. Utíkali za nimi. Fotili dál. „Ber to! Ber to!“ křičel na svého kamaráda s videokamerou ten, co stál na střeše dodávky. Ostatní se přidali a hulákali jeden přes druhého: „Proč utíkáte? My jsme tu, abychom vám pomohli! Vy nechcete, abychom vám pomohli? Jak si to máme vysvětlit? Vy nechcete, aby se vám synové vrátili? Tajíte něco?“ Nechtěli je nechat být. Proč tak otravujete tátu s maminkou? Proč nás nejdete hledat? My jsme tu sami a máme hlad a ten tlustej pán s paní se pořád nevrací.

Táta naložil maminku do auta, zabouchl dveře a jel rychle pryč. Na nikoho se ani nepodíval. Hned za výfukem stál pan videokameraman s jednou z těch krásných slečen. S tou nejvíc pomalovanou, co měla rty celé lesklé a divně nafouklé, jako když si rozsekneš pusu o hokejku, a chemlonové vlasy, jako panenky naší ségry. Ve zprávách večer pak ta slečna stála uprostřed kouře z výfuku našeho starého volvíčka a vyprávěla z obrazovky: „A tady vidíme oba rodiče ztracených chlapců, jak v rychlosti opouštějí policejní stanici. Byli vyslýcháni několik hodin týmem policejních odborníků na pátrání po nezletilých. Podle státního zástupce přítomného výsledkům došlo dnes ve vyšetřování k významnému posunu. Další informace nám ovšem neposkytl. Po opuštění budovy se otec ani matka ztracených chlapců nechtěli k našim dotazům vyjadřovat. Především chování otce obou pohřešovaných hochů bylo vůči vyšetřovatelům i nám, přítomným novinářům, neuměřeně agresivní, až vyhrůžné. My zde všichni chápeme, jak musí být tyto okamžiky pro celou rodinu těžké, a stále doufáme ve šťastný konec. Pokud nemáte další otázky, předávám slovo zpět do studia.“

Zase je trošku vidět. Tou škvírou nahoře mezi prkny sem vlezlo paprsek světla. Víš, co je divné? Že brečím, ale netečou mi slzy.

Vůbec nic, ani kapička. A z prstů mi pořád tekla krev, jak jsem si vylámal nehty. A odřel kůži na kloubkách, až byla vidět kost. Stačilo trošku pohnout prstama a znovu mi tekla. Ale teď už ne. Hýbu prstama, ty ranky se otevřou, ale krev je jako lepidlo. Ne-teče. Jenom se lepí. Možná už se ze mě stává Spiderman. Za chvílku budu moct udělat z té lepivé krve vlákno jako pavouci, z něj pak pevnou síť, a po ní vylezu až nahoru a zachráním sebe i brášku. Jen kdyby mě všechno tolik nebolelo.

Mám úplně splepenou pusu. A hroznou žízeň. Děsně velkou žízeň. Maminko moje, já potřebuju pít! Kde jste všichni? Já už nemám sílu! Už nechci! Zkusím znovu křičet, ale nejde mi to. V kapse mám už jenom tužku a bloček na slovíčka z angličtiny. Sušenku už jsem dojedl. Já vím, že to byla brášková půlka. Já mu ji neukrad! Fakt ne! Chtěl jsem mu ji dát. Ale on se nechce vzbudit! Pořád jenom spí. Já mu ji nadrobil do pusy, protože jsem myslel, že ty drobky spolkne. Zavřel jsem mu pusu rukou, ale nic. Ani se nevzbudil. Pak byla další noc a další ráno a já jsem mu zkontroloval pusu a on tam tu sušenku ještě měl. Vůbec ji nesnědl. A já mám hrozný hlad. Tak jsem mu ty drobečky zase z pusy vyndal, když on je nechce, a snědl jsem je sám. Chutnaly moc divně. Tak nějak kysele. Jako kvasnice. Ale slibuju, že až budeme zase nahoře, koupím bráškově deset sušenek a ještě pytlík bonbónů. Já nejsem zloděj!

Slyším výt Hektora. Je někde zavřený jako my, ale nepřestává štěkat. Věrný pejsek! Nikdy nás neopustí. Nevím ani, jak vypadá. Představuju si ho jako ty obrovské psy, co zachraňují lidi na horách. Bernardýni. Určitě to bude veliký bernardýn. Celý uslintaný a chlupatý, s krásnýma očima. Počkej, počkej, až odtud vylezu, chlupáci. Obejmu tě kolem krku a nechám si od tebe olízat celý obličej. A budu ti nosit každý týden špekáčky. Vždycky v pondělí, víš, protože to jsou nejčerstvější.

Asi něco napíšu. Mám tužku a mám bloček. A teď je i trochu vidět. Já vím, že nás tady maminka s tátou nenechají. Že už brzy přijdou. Ale třeba budeme spát nebo budeme moc slabí a nemocní a nebudeme moct mluvit. A co když nás najde někdo cizí? Kdo nás nezná a neví, že nás hledají. A nebude vědět, kdo jsme. To by pak ani nemohl zavolat našim rodičům, že nás našel. A oni by se dál strachovali. Pak by se táta třeba rozzlobil, že jsme mu nedali vědět včas, víš? Nebo i ten cizí pán, co nás najde, by se mohl rozčítit, co tu děláme na jeho pozemku.

Napíšu jim. Napíšu, jak se jmenuju já a jak se jmenuje bráška. A také jméno maminky a táty a naší adresu. No a také, proč jsme tady. Jak nás sem shodili a už se pro nás nevrátili. A myslíš, že mám napsat i o tom tlustém pánovi, co nás přikryl těmi prkny? Asi jo, vid'?' Napíšu jim, že už tu jeden pán a jedna paní byli a že šli pro pomoc, ale že se nevrátili. Tak aby hledali i je, protože se jim určitě také něco stalo. Tak a teď se podepíšu. A nakreslím srdíčko pro maminku.